

Никола Гузијан (1952 – 2001)

ЧИСТО СТАЊЕ

ПИТАЊЕ

Ко може опипати
Страх под твојим
језиком

Постоји додуше систем
Који недвосмислено
Указује на чувени камичак

Ипак
Ко ће те ослободити
Муцања

ДНЕВНЕ ЧИЊЕНИЦЕ

Младе реченице се
завршавају изненада
Неко улази неко излази
Међу словима струји вјетрић
Остављам довољно простора
да кад се сврши дан
имам неколико излаза
да се појавим

на унапријед непредвиђеном мјесту
Ту негдје у животу

ДОК ЧЕКАМО ДА СЕ УГАСИ СВЈЕТЛО

Жмиркам у постељи
Испод књиге
Слова се разлијевају
падајући као пахуље
На лицу се стврдњавају
у грудвице градског метежа
Чекам да се угаси свјетло
да прекидач затрепери
под његовим прстом

Древне реченице звиждућу
Између ушију у дисању
мозак вјежба се
Упалим посљедњи лист
И прстом дохватим сијалицу
у мраку што ми коначно
очи отвара

ОДЛАЗАК

Да, отишао сам
ту гдје отишао сам
тамо гдје се нећу наћи
Један змијин језик
Челца и куршум сам понио
Савршено бестјелесан
говорио сам
Језик овај понио сам
да размијем овај
језик
Челца да одагнам
Матицу
Куршум у нади да ће ме
стићи његов брат

Себе сам оставио
да се вратим другоме
Чекај ме и ја сигурно
нећу доћи

РЕЧЕНИЦЕ О ДУШИ

Тијело се утискује у одјећу
У први душин отисак и ускоро ће
кад тијела више не буду мајстори
на гласу у калуп од одјеће га
салијевати као страву. Само ће им
глава остати недохватљива. Умјесто
лица празнина угашене звијезде.

Сваки набор на тканини јединствена
је нијанса, отисак бића, скрамица
карактера, као отисак кажипрста
којим потписујеш своју смртну пресуду.

ИГРАШ СЕ МЕТАФОРАМА

Могућно је говорити о
двојини ако отвориш
двери и уђеш у матерњи
језик. Унутра је животиња
старија од језика.
Помилујеш је претходно
Скинувши рукавицу
начињену од коже
с њеног лица

метафоре-лизалице
и живе ријечи-убице
на пропланку добијеном
од неба си спалио

Мислиш ли на повратак
врати кожу кожи
другога пута нема